

Abordarea cuprinzătoare a UE și coerența acțiunii sale externe

Rezoluția Parlamentului European din 3 aprilie 2014 referitoare la Abordarea globală a UE și consecințele acesteia asupra coerenței acțiunii sale externe (2013/2146(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere Raportul anual al Consiliului prezentat Parlamentului European, privind politica externă și de securitate comună,
- având în vedere articolele 2, 3, 21, 24 și 36 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE),
- având în vedere Titlul V din TUE și Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,
- având în vedere articolul 21 alineatul (3) din TUE, care prevede că Înalțul Reprezentant asistă Consiliul și Comisia în asigurarea coerenței între diferitele domenii ale acțiunii externe a Uniunii,
- având în vedere articolul 24 alineatul (3) din TUE, care prevede că statele membre sprijină activ și fără rezerve politica externă și de securitate a Uniunii, în spiritul loialității și solidarității reciproce și respectă acțiunea Uniunii în acest domeniu, că acestea se abțin de la orice acțiune contrară intereselor Uniunii sau care poate dăuna eficienței sale ca forță de coeziune în relațiile internaționale, și că Consiliul și Înalțul Reprezentant asigură respectarea acestor principii.
- având în vedere concluziile Consiliului European din 14 decembrie 2012,
- având în vedere concluziile Conferinței interparlamentare pentru politica externă și de securitate comună și politica de securitate și apărare comună din 6 septembrie 2013,
- având în vedere Comunicarea comună din 11 decembrie 2013 a Comisiei și a ÎR/VP către Parlamentul European și Consiliu privind abordarea globală a UE în materie de conflicte și crize externe (JOIN(2013)0030),
- având în vedere recomandarea sa adresată Înalțului Reprezentant al Uniunii pentru politica externă și de securitate comună/Vicepreședinte al Comisiei, Consiliului și Comisiei din 13 iunie 2013 privind Revizuirea în 2013 a organizării și funcționării SEAE¹ și Revizuirea în 2013 a SEAE prezentată de Înalțul Reprezentant în iulie 2013²,
- având în vedere rezoluțiile Parlamentului privind PESC și PSAC, în special Rezoluția sa adoptată la 22 noiembrie 2012 referitoare la rolul politicii de securitate și apărare comune în cazul crizelor și al dezastrelor naturale generate de climă³,

¹ Texte adoptate, P7_TA(2013)0278.

² http://eeas.europa.eu/library/publications/2013/3/2013_eeas_review_ro.pdf

³ Texte adoptate, P7_TA(2012)0458.

- având în vedere Consensul european privind dezvoltarea,
 - având în vedere raportul din 15 octombrie 2013 privind politica de securitate și apărare comune a UE, întocmit de Înalțul Reprezentant/Vicepreședintele Comisiei,
 - având în vedere raportul SEAE privind revizuirea procedurilor PSAC de gestionare a crizelor, adoptat de Comitetul politic și de securitate (CPS) la 18 iunie 2013,
 - având în vedere Carta Organizației Națiunilor Unite,
 - având în vedere articolul 48 din Regulamentul său de procedură,
 - având în vedere raportul Comisiei pentru afaceri externe și avizul Comisiei pentru dezvoltare, precum și avizul Comisiei pentru drepturile femeii și egalitatea de gen (A7-0138/2014),
- A. întrucât „asigurarea coerenței între diferitele domenii ale acțiunii externe ale Uniunii precum și între acestea și celelalte politici ale sale” reprezintă deja o cerință a Tratatului de la Lisabona și a proceselor decizionale actuale; întrucât acest obiectiv ar beneficia de un rol mai însemnat al Parlamentului European în ceea ce privește relațiile externe;
- B. întrucât caracterul cuprinzător se referă nu numai la implementarea în comun a instrumentelor și a resurselor UE, ci și la responsabilitatea partajată a actorilor de la nivelul UE și a statelor membre, ale căror politici și acțiuni și al căror sprijin ar trebui să contribuie la o acțiune externă a UE mai coerentă și mai eficace;
- C. consideră că, prin Tratatul de la Lisabona, UE a dobândit recent noi instrumente de acțiune externă care îi permit să dezvolte o politică externă mai activă, unificată și veritabilă;

UE într-o lume în schimbare

1. consideră că au loc schimbări geostrategice semnificative, datorate, în special, apariției unei scene internaționale multipolare, cu noi actori care au ambiții competitive la nivel regional și mondial, interdependenței în creștere, intensificării amenințărilor asimetrice multidimensionale, redirecționării de către SUA a politicii sale în materie de securitate către zona Asia-Pacific, intensificării luptei pentru energie și securitatea resurselor, efectele tot mai grave ale schimbărilor climatice, precum și unei grave crize financiare și economice mondiale, de lungă durată, ce afectează toate statele membre ale UE;
2. subliniază că, într-un astfel de climat geopolitic, UE trebuie să își mențină și să își promoveze valorile, interesele și stabilitatea pe scena mondială și să protejeze securitatea și prosperitatea cetățenilor săi; subliniază faptul că acest lucru impune adoptarea unei noi abordări în ceea ce privește conturarea, în cooperare cu partenerii noștri strategici, a unei noi ordini mondiale multipolare favorabile integrării, credibile, juste și cooperative, susținute de respectarea drepturilor omului, a statului de drept și democrației și care are ca scop soluționarea diferendelor fără a face apel la conflicte armate;

Abordarea cuprinzătoare a UE: situația actuală în implementarea cadrului politic

3. subliniază faptul că forța UE rezidă în potențialul său de a mobiliza resurse din întreaga gamă de instrumente diplomatice, de securitate și apărare, economice, comerciale, de

dezvoltare și umanitare – cu respectarea deplină a prevederilor Cartei ONU –, și că utilizarea acestor instrumente într-o abordare globală (AG) îi oferă o flexibilitate unică de a aborda în mod eficace cele mai dificile probleme internaționale și de a-și atinge propriile obiective de politici;

4. subliniază importanța unei coordonări și coerențe efective a acțiunii externe a Uniunii Europene; este de acord că domenii precum dezvoltarea, politica și securitatea sunt interdependente și că valoarea adăugată oferită de UE ca reacție la situații de urgență complexe constă în capacitatea sa de a crea sinergii intersectoriale și interinstituționale, pentru a produce rezultate sustenabile pe teren și pentru a îndeplini obiectivele strategice pe termen lung;
5. subliniază că, în prezent, AG este considerată de către toți actorii internaționali relevanți (inclusiv organizațiile multilaterale și state) ca cel mai bun mod de a structura un răspuns eficient la crize multidimensionale și a promova securitatea umană la nivel mondial, fiind un rezultat direct al recunoașterii îndelungate a faptului că încercarea de a impune stabilitate prin intermediul unei singure abordări este probabil sortită eșecului;
6. reamintește, îndeosebi, faptul că Organizația Națiunilor Unite a elaborat, din 2006, conceptul de „abordare integrată” pentru situațiile de conflict și post-conflict și că membrii NATO au adoptat, la summitul de la Lisabona din 2010, un nou concept strategic care impune o abordare globală pentru gestionarea crizelor;
7. subliniază faptul că Tratatul de la Lisabona oferă cadrul în care Uniunea poate realiza o abordare mai coerentă, mai integrată și mai cuprinzătoare pentru desfășurarea eficace a relațiilor externe ale Uniunii, inclusiv prin crearea rolului triplu de Înalt Reprezentant (ÎR) al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate, care este, de asemenea, vicepreședinte al Comisiei și președinte al Consiliului Afaceri Externe, precum și prin crearea unui Serviciu European de Acțiune Externă (SEAE) unificator și eficace;
8. regretă că, în ciuda inovațiilor aduse de Tratatul de la Lisabona, persistă lipsa progreselor în ceea ce privește consecvența acțiunii externe a Uniunii în domenii precum securitatea, problemele umanitare, dezvoltarea, comerțul, energia, mediul, migrația și alte probleme mondiale; este îngrijorat că, adesea, Comisia adoptă o abordare restrictivă, protejându-și propriile competențe în respectivele domenii și reducând la minimum funcțiile de coordonare cu SEAE;
9. îndeamnă statele membre să-și îndeplinească angajamentele bazate pe tratat de a sprijini în mod activ și într-un spirit de solidaritate reciprocă relațiile externe ale Uniunii și să se conformeze, în desfășurarea propriilor politici, cu acțiunea Uniunii în acest domeniu; invită statele membre să joace un rol constructiv promovând coordonarea politicilor strategice la nivelul UE; subliniază că politica externă a UE poate fi eficace numai dacă statele membre sunt doritoare și în măsură să formuleze linii comune de politici, îndeosebi în cadrul organizațiilor multilaterale, cum ar fi Organizația Națiunilor Unite;
10. salută Comunicarea comună din 11 decembrie 2013 privind abordarea globală a UE în materie de conflicte și crize externe; regretă, totuși, că aceasta se bazează mai degrabă pe procese existente decât să încerce să exploreze noi metode concrete de a facilita cooperarea instituțională și practică;
11. insistă asupra faptului că AG constituie responsabilitatea comună a tuturor actorilor UE

din instituțiile UE, din statele membre și de pe teren, în țările terțe și că, în același timp, aceasta trebuie să respecte pe deplin competențele specifice ale fiecărei instituții și fiecărui actor;

12. solicită o implicare și un dialog active cu cetățenii și societatea civilă pentru a asigura legitimitatea și înțelegerea comună a AG și a politicii externe a UE în general;
13. consideră că un punct de plecare pentru trecerea de la concept la acțiune în urmărirea unei AG îl constituie abordarea următoarelor patru domenii:

1. Coerența instituțională

14. consideră că conceptul de AC ar trebui să fie înțeles ca fiind activitatea coordonată a tuturor instituțiilor pertinente (SEAE și serviciile competente ale Comisiei, inclusiv ECHO, DEVCO, TRADE, ELARG, dar și Parlamentul și Consiliul), ce urmărește obiective comune într-un cadru convenit, conceput la nivelul UE, și își mobilizează instrumentele sale cele mai relevante, inclusiv PSAC, atunci când situația de securitate impune acest lucru; opinează că, până în prezent, neajunsurile instituționale și procedurale au împiedicat, în mare măsură, o astfel de acțiune externă coerentă a UE în cele mai multe zone de criză în care aceasta a acționat, dăunând credibilității UE în calitate de actor mondial și furnizor de securitate;
15. reamintește că Tratatul de la Lisabona a creat SEAE și ÎR/VP cu un triplu rol pentru a se asigura unitatea, coerența, vizibilitatea și eficacitatea acțiunii externe a UE; subliniază faptul că, până în prezent, potențialul tuturor celor trei roluri nu a fost pe deplin fructificat; solicită ca rolul de coordonare vital al ÎR/VP în calitate de vicepreședinte al Comisiei să fie întărit în cadrul Comisiei, prin reuniuni periodice instituționalizate ale grupului de comisari responsabili pentru RELEX, prezidat de către ÎR/VP și extins pentru a include și alți comisari relevanți; solicită o reformă imediată a SEAE bazată pe revizuirea din 2013 și pe orientările Parlamentului pentru a folosi în mod optim resursele financiare insuficiente;
16. subliniază faptul că, deși cooperarea este esențială, trebuie respectate pe deplin competențele și procedurile tuturor instituțiilor și statelor membre; invită, prin urmare, pe toți actorii UE să acționeze cu bună-credință și să facă tot posibilul pentru a permite urmărirea unei AG;
17. consideră că o AG necesită structuri receptive, flexibile și eficiente în cadrul SEAE; reamintește opinia sa potrivit căreia structura instituțională a SEAE ar trebui simplificată pentru a se asigura o activitate eficientă de luare a deciziilor și de utilizare a instrumentelor sale, inclusiv a instrumentelor civile și militare ale PSAC, conform solicitării din raportul Parlamentului din 2013 pe această temă;
18. subliniază că elaborarea unei AG ar trebui, de asemenea, să asigure integrarea perspectivei de gen și echilibrul de gen în formularea, elaborarea și implementarea tuturor acțiunilor externe ale Uniunii;
19. subliniază rolul important al medierii și al dialogului în prevenirea și în soluționarea pe cale pașnică a conflictelor; salută progresele înregistrate de SEAE în ceea ce privește consolidarea capacităților sale de mediere, își reafirmă sprijinul pentru consolidarea în continuare a capacităților europene în domeniu și solicită ca medierea să devină o

caracteristică standard importantă a oricărei AG viitoare pentru o anumită regiune aflată în criză; subliniază rolul Parlamentului în formularea și monitorizarea politicii externe comune și invită viitorul Parlament să asigure eficacitatea și, mai ales, coerența sa; reamintește angajamentul Parlamentului de a participa în mod activ la sprijinirea observării alegerilor, a medierii și a democrației; consideră că implicarea Parlamentului European în procesele de mediere din Ucraina și din Fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei (FYROM) a demonstrat rolul important pe care parlamentarii îl pot juca în acest domeniu;

20. reamintește faptul că trebuie acordată o atenție deosebită respectării principiilor ajutorului umanitar (independență, imparțialitate, neutralitate); consideră că accesul sigur la populațiile afectate și securitatea lucrătorilor umanitari depinde mai ales de modul în care ei sunt percepuți de actorii influenți din acest domeniu, și că aceștia ar trebui să fie văzuți ca independenți de orice poziție politică partizană; subliniază, totuși, că serviciul de ajutor umanitar și protecție civilă al Comisiei (ECHO) este încă parte a UE și, prin urmare, consideră în mod ferm că ar trebui depuse mai multe eforturi pentru consolidarea cooperării și coordonării dintre ECHO și SEAE;
21. salută Comunicarea comună din 11 decembrie 2013, intitulată „Abordarea globală a UE a conflictului și a crizelor externe” JOIN(2013)0030, care reprezintă o oportunitate de clarificare și operaționalizare a acestei abordări în noul cadru instituțional post-Lisabona, precum și de consolidare a angajamentului UE față de un cadru cuprinzător pentru activitățile sale din domeniul relațiilor externe; recunoaște provocările considerabile inerente în promovarea și punerea în aplicare a unei astfel de politici ambițioase; salută, în special, atenția pe care o acordă legăturii dintre securitate și dezvoltare, care ar trebui să fie un principiu-cheie de bază în aplicarea unei abordări cuprinzătoare a UE;
22. susține cu fermitate o acțiune externă mai coerentă; subliniază că UE nu ar trebui să adopte o definiție limitată a unei abordări cuprinzătoare; salută faptul că Comunicarea comună promovează o înțelegere a abordării cuprinzătoare care acoperă toate etapele ciclului conflictului sau alte crize externe, printr-o alertă timpurie și pregătire, prevenirea conflictelor, răspunsul la criză și gestionarea redresării timpurii, stabilizarea și consolidarea păcii pentru a ajuta țările să se redreseze spre o dezvoltare sustenabilă și pe termen lung; reamintește că obiectivele de politică externă nu ar trebui considerate ca opuse principiilor de dezvoltare și acțiunii umanitare bazate pe principii, deoarece toate cele trei politici sunt complementare;
23. reamintește că articolul 208 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) instituie principiul coerenței politicilor pentru dezvoltare (CPD) și subliniază tensiunea potențială dintre CPD pe de o parte, și abordarea globală a gestionării crizelor în afara UE, pe de alta; subliniază faptul că obiectivul principal al politicii UE în materie de dezvoltare este eradicarea sărăciei și că este așadar, esențial ca obiectivele de combatere a sărăciei să nu fie marginalizate în politica externă a UE, iar abordarea cuprinzătoare să nu erodeze caracterul civil al cooperării pentru dezvoltare; ia act de faptul că Comunicarea comună încredințează ÎR/VP și președintelui Comisiei responsabilitatea de a asigura coerența strategică și operațională în relații externe, inclusiv în ceea ce privește impactul extern al politicilor interne; invită ÎR/VP și pe președintele Comisiei să se angajeze să realizeze acest lucru;
24. evidențiază faptul că atât articolul 214 din TFUE, cât și Consensul european privind

ajutorul umanitar din 2008 protejează acțiunile umanitare bazate pe principii; solicită garantarea principiilor umanitare ale umanității, neutralității, imparțialității și independenței, care sunt cruciale atât pentru eficacitatea acțiunii umanitare, cât și pentru siguranța actorilor săi; subliniază cu fermitate că agenda în domeniul combaterii terorismului și al securității nu trebuie să submineze capacitatea celor ce activează în domeniul umanitar de a oferi asistență și că ajutorul umanitar nu ar trebui în niciun caz să servească unor scopuri politice sau să fie considerat un instrument de gestionare a situațiilor de criză; subliniază că pentru a obține acces la populațiile care au nevoie de ajutor umanitar, acesta trebuie să fie neutru, și, de asemenea, să fie perceput ca atare; admitând că ar trebui oferită mai multă libertate de manevră pentru acordarea de ajutor umanitar bazat pe necesități, solicită un angajament mai amplu față de actorii umanitari în vederea unei definiții mai adecvate a parametrilor relației lor cu abordarea globală;

25. consideră că există o legătură solidă între dezvoltare și prevenirea conflictelor, deoarece sărăcia este adesea o cauză majoră, dar și o consecință a conflictelor; subliniază că prevenirea contribuie la pace, securitate și dezvoltare sustenabilă; salută accentul pus pe prevenire în Comunicarea comună și solicită consolidarea sistemelor de alertă timpurie ale UE; solicită UE să continue să sprijine țările aflate în situații de fragilitate, pentru a rezolva cauzele profunde și să creeze instituții funcționale și responsabile care să poată oferi servicii de bază și să sprijine reducerea sărăciei; subliniază necesitatea elaborării unei strategii a UE pentru statele fragile care să integreze în sistemul UE principiile CAD al OCDE privind statele fragile, precum și obiectivele „Noului acord privind implicarea în statele fragile”, formulate la Busan în decembrie 2011;
26. salută angajamentul pentru o strategie pe termen lung exprimat în Comunicarea comună, deoarece numai un angajament pe termen lung împreună cu dezvoltarea sustenabilă pot promova pacea și securitatea; solicită o mai bună coordonare a obiectivelor pe termen scurt și pe termen lung ale politicilor UE, ținând seama în mod corespunzător de opiniile părților interesate la nivel local;
27. subliniază că, pentru a fi eficace, abordarea globală a UE ar trebui să se bazeze pe cât posibil pe o analiză, o evaluare și o planificare comune în cadrul sistemului UE, cu o împărțire clară a responsabilităților; subliniază, în acest context, importanța unei programări comune ca instrument de obținere a coerenței în cadrul acțiunii externe;
28. consideră că AG trebuie să fie bazată pe o viziune împărtășită de toți actorii UE din contextul strategic în evoluție în care se desfășoară o acțiune a UE; solicită, prin urmare, schimburi de informații, coordonare în materie de politici și muncă în echipă mai regulate și mai transparente între actorii din UE pe parcursul tuturor etapelor acțiunii UE; solicită, în plus, dezvoltarea structurilor formale în care ar putea avea loc aceste schimburi și unde ar putea fi efectuate avertizarea timpurie, analiza situației și monitorizarea pe parcursul crizei și după criză, eventual integrarea structurilor existente (cum ar fi Celula de supraveghere a UE, Centrul de coordonare a răspunsurilor pentru situații de urgență al UE și ARGUS); reiterează necesitatea unui „Consiliu de răspuns în situații de criză” în cadrul SEAE, care să fie prezidat de către ÎR/VP și să reunească toți actorii competenți pentru gestionarea situațiilor de criză;
29. consideră că urmărirea unei AG necesită, de asemenea, îmbunătățirea coordonării, sub conducerea VP/ÎR, cu politicile interne ale UE care au o dimensiune externă semnificativă, precum piața internă, migrația, mediul și energia;

30. solicită o mai bună aliniere între politica comercială și politica externă comună, incluzând drepturile omului și dezvoltarea;
31. subliniază că slaba coordonare și planificare în materie de politici între instituțiile pertinente este parțial responsabilă pentru punerea în aplicare neconvingătoare a politicilor externe ale UE pe teren; ia act de faptul că coordonarea și planificarea în materie de politici între instituțiile pertinente s-a îmbunătățit de când delegațiile UE au preluat funcția de coordonare în domeniu, dar trebuie înregistrate mai multe progrese pentru a consolida în continuare punerea în aplicare a politicilor externe ale UE pe teren, în special atunci când este vorba despre regiuni aflate în situații de criză și în legătură cu activitățile PESC;
32. solicită consolidarea capacităților UE de abordare a sfidărilor la nivel mondial, în special a diplomației climatice; solicită SEAE să identifice compensații politice și să ajungă la înțelegeri politice prin conectarea aspectelor legate de climă și a altor aspecte ale relațiilor UE cu țările partenere; speră că, în perioada care precedă Conferința privind schimbările climatice de la Paris din 2015, SEAE va începe să își folosească rețeaua vastă de delegații ale UE de la nivel mondial pentru a aprofunda înțelegerea la nivel european a intereselor și a politicilor interne ale țărilor partenere privind combaterea schimbărilor climatice;

2. Coerența financiară

33. subliniază hotărârea Parlamentului de a se asigura că instrumentele financiare externe ale Uniunii pentru perioada 2014-2020 sunt concepute astfel încât să faciliteze urmărirea unei AG a relațiilor externe ale Uniunii, în special, prin crearea de instrumente ce funcționează pe întreg ansamblul constituit din prevenirea conflictelor, gestionarea crizelor, edificarea păcii, cooperarea pentru dezvoltare și consolidarea parteneriatelor strategice; subliniază că noul instrument de parteneriat oferă UE și un mijloc de sprijin financiar pentru activitățile din cadrul politicii externe cu țări terțe; subliniază hotărârea de a-și exercita pe deplin controlul democratic al punerii în aplicare a acestor instrumente pentru a se asigura că resursele importante, dar limitate ale Uniunii sunt utilizate într-un mod eficient și rentabil pentru a obține rezultate; subliniază dreptul Parlamentului, ce face parte din evaluarea intermediară a instrumentelor financiare externe, de a examina punerea în aplicare a instrumentelor și de a opera orice modificare necesară;
34. regretă lipsa de ambiție a UE în privința bugetului pentru acțiunea externă pentru perioada 2014-2020; solicită o mai bună prognozare a nevoilor financiare pentru punerea în aplicare a strategiilor UE; regretă faptul că, în unele cazuri, acțiunile UE au fost amânate din cauza unor chestiuni de ordin financiar; solicită ca, pe viitor, astfel de probleme structurale să fie remediate inclusiv prin utilizarea noilor dispoziții privind consolidarea capacităților de participare la misiuni de stabilizare civilă și de desfășurare în cadrul lor (articolul 4c) pe care le oferă Instrumentul de stabilitate și pace (ISP); reamintește, de asemenea, necesitatea revizuirii mecanismului de finanțare a operațiunilor militare din cadrul PSAC (cunoscut sub numele de mecanismul ATHENA), pentru a permite o împărțire mai adecvată și echitabilă a sarcinii reprezentate de costurile operațiunilor militare ale UE, permițându-se, astfel, tuturor statelor membre să contribuie prin generarea de forțe sau prin finanțarea costurilor de sprijinire;
35. reamintește ÎR/VP că Parlamentul European a revizuit instrumentele financiare externe ale Uniunii pentru perioada 2014-2020 pentru a face loc consolidării capacității actorilor internaționali, regionali, guvernamentali și ai societății civile care împărtășesc aceleași

viziuni și doresc să colaboreze cu Uniunea în atingerea obiectivelor, sprijinind în același timp valorile noastre fundamentale, precum promovarea democrației;

3. Coerența în practică

36. salută elaborarea recentă de către UE a unor strategii regionale pentru a defini prioritățile politice, a comunica obiectivele politicilor, a coordona răspunsurile în materie de politici, a construi parteneriate și a se concentra pe punerea în aplicare a resurselor; solicită elaborarea sistematică a unor strategii ale UE pentru a structura și a da coerență acțiunilor UE pe teren, strategii care să fie elaborate în comun de către SEAE și serviciile competente ale Comisiei (în special DEVCO și ECHO) , sub egida ÎR/VP; solicită Comisiei să se implice în mod activ în aceste domenii de competență încă de la începutul acestei coordonări;
37. insistă asupra faptului că astfel de strategii ar trebui să enunțe în mod clar obiectivele și prioritățile UE, precum și calendarul specific pentru punerea în aplicare și să stabilească instrumentele cele mai potrivite pentru acțiune (variind, printre altele, de la ajutorul umanitar și pentru dezvoltare la acțiunea și medierea diplomatică, sancțiunile economice, precum și PSAC); insistă asupra faptului că rolul și contribuția din partea PSAC ar trebui să facă parte din analiza politică inițială și din definirea obiectivelor politicilor, facilitând, astfel, implicarea timpurie a planificatorilor PSAC și a organismelor parlamentare relevante de la nivel european și național; salută, în acest context, evoluția pozitivă a unui cadru politic de abordare a crizelor pentru misiunile și operațiunile ce fac parte din PSAC și solicită ca acest lucru să fie extins la toate inițiativele de reacție la criză;
38. salută, în special, Cadrul strategic al UE pentru Cornul Africii, al cărui scop este de a aduce stabilitate în această regiune strategică prin combaterea pirateriei și a cauzelor ce stau la baza acesteia, prin crearea unor autorități legitime în Somalia și prin promovarea cooperării regionale prin intermediul utilizării simultane a instrumentelor externe ale UE, în cooperare cu partenerii relevanți în domeniu; reamintește totuși că acțiunea UE în regiune a fost edificată pe baza unor inițiative de pionierat în cadrul PSAC (și anume EUNAVFOR Atalanta și EUTM Somalia), care au fost urmate mai apoi de alte instrumente ale UE, ceea ce face ca o AC în Cornul Africii să fie mai degrabă o realizare ex post empirică și pragmatică decât o strategie bine concepută și planificată; crede în mod ferm că, pe viitor, strategiile UE trebuie să fie elaborate înainte ca UE se angajeze într-o regiune, și nu după aceea;
39. regretă faptul că, chiar și atunci când sunt concepute strategii, deseori UE nu reușește să le pună în aplicare, fiind obligată, în schimb, să întreprindă acțiuni și să ia măsuri de urgență; reamintește că acesta a fost îndeosebi cazul în regiunea Sahel, pentru care fusese aprobat în unanimitate un document de strategie a UE foarte cuprinzător și bine-pregătit (strategia UE pentru securitate și dezvoltare în regiunea Sahel în 2011), care însă nu a fost pus în aplicare în mod satisfăcător până la deteriorarea dramatică a situației din Mali; solicită efectuarea unei analize a învățămintelor desprinse din acest caz particular, precum și – în sens mai larg – a unei analize îmbunătățite a avertizării timpurii în regiuni volatile-cheie, pentru a lansa inițiative concrete de prevenire a conflictelor și de mediere și a îmbunătăți, astfel, acțiunile în amonte, prin operarea unei schimbări de politică de la abordări centrice-reactive la o abordare mai adecvată și eficientă axată pe prevenție;
40. subliniază că numeroase conflicte actuale la nivel național, regional și internațional sunt, de asemenea, generate de climă și că, în consecință, AG trebuie să includă conceptul de

securitate umană; reamintește analiza publicată de UNEP în decembrie 2011 referitoare la situația din regiunea Sahel, în care se precizează că temperaturile în creștere au condus la o penurie de apă și au pus o puternică presiune, în special pe populațiile locale, ale căror mijloace de subsistență depind de resurse naturale precum agricultura, pescuitul și creșterea animalelor, ceea ce a generat, în anumite cazuri, violență și conflicte armate;

41. este convins că, în cazurile în care crizele nu pot fi evitate, UE trebuie să fie în măsură să planifice și să desfășoare activele civile și militare adecvate, precum și să mobilizeze rapid și eficient instrumentele complementare ale UE în întregul spectru al operațiunilor de gestionare a crizelor, inclusiv în cazuri de crize umanitare; solicită punerea în aplicare a articolelor relevante din tratat în domeniul reacției rapide, inclusiv articolul 44 din TUE; subliniază, în acest context, necesitatea de a avea experți politici și în materie de securitate în cadrul delegațiilor UE relevante;
42. insistă asupra faptului că UE ar trebui să fie în măsură să consolideze pacea și stabilitatea pe termen lung; solicită stabilirea cu mult timp în avans a unor strategii de tranziție clare, între instrumentele de răspuns în situații de criză pe termen scurt (în special instrumente diplomatice, PSAC, ECHO și noul ISP) și instrumentele pentru perioadele de după criză (în special asistența ISP și asistența pentru dezvoltare), pentru a susține progresele înregistrate în domeniu; salută - ca un prim pas important - colaborarea eficientă dintre SEAE și Comisie în sprijinul misiunii PSAC în Mali, precum și examinarea, într-un stadiu timpuriu, a unei strategii de ieșire pentru EUTM Mali;
43. invită UE să înregistreze progrese suplimentare în ceea ce privește acțiunea unită la nivel de țară, cu o diviziune clară a responsabilităților și sub conducerea unui șef de delegație, responsabil pentru punerea în aplicare a politicii externe a UE în țară, coordonându-se la nivel local cu statele membre, precum și cu guvernul-gazdă, cu societatea civilă și cu alți parteneri internaționali; invită statele membre să se angajeze în favoarea unei acțiuni unite a UE în țări terțe și să se asigure că coordonarea și sincronizarea acțiunilor pe teren sunt armonizate în mod corespunzător cu instituțiile UE, și anume Comisia și SEAE; regretă, în acest sens, că acțiunile autonome desfășurate de state membre în țări terțe, în special în societăți post-conflict și în curs de democratizare, fără o sincronizare adecvată între ele și delegația locală a UE, s-au dovedit a fi dăunătoare obiectivelor și intereselor UE, precum și credibilității sale față de statul terț și de alți parteneri internaționali;

4. Parteneriate

44. subliniază că, pentru a fi încununată de succes, o AG necesită, de asemenea, dezvoltarea unor parteneriate în afara instituțiilor UE și a statelor membre, pentru a include alți parteneri internaționali și multilaterali, parteneri strategici, țări gazdă, organizații regionale, actori din societatea civilă și din sectorul privat, cu respectarea corespunzătoare a autonomiei decizionale a UE;
45. solicită UE să asigure o participare eficace a UE la activitățile Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, utilizând toate competențele care îi conferă statutul de organizație de integrare regională;
46. în conformitate cu obiectivele Tratatului de la Lisabona privind consolidarea politicii externe și a rolului UE în ceea ce privește pacea, securitatea și reglementarea la nivel mondial, își reiterează opinia potrivit căreia un loc al UE într-un CSONU extins rămâne un obiectiv central și pe termen lung al Uniunii Europene; solicită VP/ÎR să ia inițiativa

de a dezvolta o poziție comună a statelor membre în acest scop; sugerează, în vederea îndeplinirii acestui obiectiv în viitor, să se depună eforturi în ceea ce privește coordonarea prealabilă a pozițiilor în cadrul Consiliului UE în ceea ce privește acordarea statutului de membru al CSONU unor noi țări și reforma procesului decizional din cadrul acestui organism, în direcția unei posibile utilizări a unei majorități supracalificate;

o

o o

47. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului și Comisiei.